

Arrest

nr. 235 476 van 22 april 2020
in de zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019. (RvV X)

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019. (RvV X)

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 12 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt het door verzoeker in de zaak 242 102 ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. Ze luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Arabische soenniet te zijn. U bent op 1 maart 1983 geboren en afkomstig van het dorp Omhoush, gelegen in de provincie Aleppo. U bent gehuwd met F. M. (...). Samen kregen jullie drie zonen, R., M. en A., en twee dochters, F. en R..

Nadat uw zoontje A. eind 2015 was gestorven bij een raketaanval verliet u samen met uw gezin uw dorp en ging u naar het dorp Tal Rifaat. Begin 2016 verlieten jullie Syrië en gingen naar Turkije. In maart 2016 kwamen jullie in Griekenland aan en op 6 juli 2016 dienden u en uw echtgenote er een verzoek om internationale bescherming in. In juli 2017 kregen jullie in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend en verkregen jullie een verblijfsvergunning voor drie jaar. In het begin was jullie opvangkamp in Griekenland proper, maar gaandeweg werd het verschrikkelijk vuil. Er was ook een kind verdrongen in zee omdat er geen afscheiding stond. Wanneer uw zoon R. op een dag met de bus onderweg was van school naar het opvangkamp, werd de bus tegengehouden door gemaskerde mensen. Na een half uur kwam de politie aan en kon de bus verderrijden. Sindsdien durfde uw zoon R. niet meer naar school in Griekenland en zijn zijn psychische problemen erger geworden. R., die inmiddels 12 jaar is, heeft nachtmerries en plast nog steeds in bed. Omdat u er uw gezin niet kon onderhouden, omdat u er geen inkomen had en omwille van het busincident van R., verliet u in februari 2018 samen met uw echtgenote en jullie vier kinderen Griekenland en ging u naar Zweden. Van de Zweedse autoriteiten kreeg u het bevel om terug te keren naar Griekenland. Na twee maanden in Zweden te hebben verbleven, reisden u en uw gezin door naar België waar uw echtgenote en u op 16 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U legt volgende documenten neer: uw militair boekje, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van een attest van een Belgische psycholoog in verband met uw zoon Rachid dd. 16 oktober 2018, een brief van het Griekse Rode Kruis dd. 21 maart 2017, twee ontvangstbewijzen van ingehouden documenten in Zweden op naam van u en uw echtgenote dd. 8 februari 2018 en twee brieven van een Belgische dokter dd. 29 augustus 2018 in verband met consultaties van u in een ziekenhuis. Uw paspoort en uw verblijfsvergunning die u van de Griekse overheid had gekregen nadat u er werd erkend als vluchteling, heeft u bij uw aankomst in België weggegooid.

Op 11 december 2018 besloot het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek en dat van uw echtgenote omdat aan jullie in Griekenland de vluchtelingenstatus werden toegekend.

Tegen deze beslissing diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 28 november 2019 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS omdat u tijdens de beroepstermijn in de onmogelijkheid was om het administratief dossier te raadplegen in functie van het opstellen van het beroep tegen de beslissing van het CGVS. Meer bepaald had uw advocaat op 18 december 2018 een e-mail gestuurd naar het CGVS met de vraag om het administratief dossier over te maken. Echter, pas op 27 december 2018 – dit was na het verstrijken van de beroepstermijn – werden haar de gevraagde stukken toegestuurd.

In het kader van de beroepsprocedure van de RvV heeft u nog volgende documenten neergelegd: een kopie van twee e-mails van het CGVS naar uw advocaat dd. 27.12.2019 ; een kopie van enkele pagina's van het AIDA Country Report Greece dd. 2018 ; een kopie van een Belgisch medisch attest dd. 15.10.2019 op naam van uw echtgenote ; kopieën van Belgische medische attesten dd. 05.07.2018, 27.07.2018, 01.08.2018, 03.08.2018, 13.08.2018, 05.09.2018 en 17.09.2018 op uw naam, een Belgisch psychologisch attest op naam van uw zoon R. dd. 08.07.2019 en Belgische schooldocumenten in verband met de kinderen R., M., F. en R.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Op basis van uw verklaringen en de documenten in uw administratieve dossier blijkt dat u in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend. Uzelf verklaart dat u in juli 2017 een verblijfsvergunning kreeg in Griekenland die drie jaar geldig was, met name tot 2020 (CGVS, p. 5 & 19). Ook uw echtgenote, F. M. (...), verklaart dat ze in 2017 in Griekenland een verblijfsvergunning kreeg die geldig was voor drie jaar (CGVS 18/14102/B, p. 5 & 6). Dit wordt bevestigd door een document van de Griekse Dublin Unit waarin staat dat u en uw familieleden in Griekenland erkend werden als vluchteling op 9 juni 2017. U kreeg er een verblijfsvergunning die geldig is tot 10 juli 2020.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in de eerste plaats uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. Zo verklaart u dat het opvangcentrum er na verloop van tijd verschrikkelijk vuil was geworden, dat u uw gezin er niet kon onderhouden, dat u er geen inkomen en werk had en dat er in het opvangkamp een kind was verdronken in zee omdat er geen afscheiding stond, hetgeen u als onveilig beschouwt (CGVS, p. 6, 7 & 9). Ook stelt u dat er op straat overal drugsverslaafden zijn (CGVS, p. 11).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In verband met de slechte levensomstandigheden in het opvangcentrum (CGVS, p. 11), moet worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat u in Griekenland niet heeft gezocht naar andere huisvesting (CGVS, p. 6 ; CGVS 18/14102/B, p. 5). Deze verklaring is des te zwaarderwichtiger gezien u er werd gezegd dat u na het verkrijgen van jullie verblijfsvergunning nog zes maanden de tijd hadden om het opvangcentrum te verlaten en jullie naar eigen zeggen zes à zeven maanden na het verkrijgen van jullie verblijfsvergunning Griekenland hebben verlaten (CGVS, p. 6 ; CGVS 18/14102/B, p. 5). Bijgevolg bleven jullie in het opvangcentrum tot wanneer jullie dit effectief dienden te verlaten en reisden jullie vervolgens door naar Zweden, zonder een poging te ondernemen om andere huisvesting in Griekenland te vinden. Dit gebrek aan initiatief om op zoek te gaan naar huisvesting, doet uitschijnen dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland.

Een verdere bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in de verklaringen van u en uw echtgenote dat jullie Griekenland hebben verlaten van zodra jullie er jullie paspoorten hadden ontvangen (CGVS, p. 5 ; CGVS 18/14102/B, p. 5).

Voorts moet omtrent uw verklaringen dat u in Griekenland uw gezin niet kon onderhouden en dat u er geen inkomen had (CGVS, p. 7), worden opgemerkt dat uw echtgenote op het CGVS verklaart dat jullie er een uitkering van 500 Euro per maand kregen en dat het opvangkamp de kosten van de caravan, het water en de elektriciteit op zich nam (CGVS 18/14102/B, p. 8).

Betreffende uw verklaring dat u in Griekenland geen werk kon vinden (CGVS, p. 6), moet worden opgemerkt dat u stelt dat de enige reden waarom u geen werk vond, was omdat u de taal niet spreekt (CGVS, p. 7). Het spreken van de landstaal als voorwaarde om een job uit te oefenen is in veel gevallen een redelijke eis teneinde de veiligheid op de werkvloer te kunnen garanderen. Bovendien verklaart u dat men zich kon inschrijven bij een instantie die werk voor mensen zocht (CGVS, p. 12). U heeft van het bestaan van deze dienst vernomen toen u uw verblijfsvergunning had gekregen (CGVS, p. 12). Echter, in de zeven maanden dat u in Griekenland verbleef na het verkrijgen van uw

verblijfsvergunning heeft u zich niet bij deze dienst ingeschreven omdat u niet meer in Griekenland wou blijven (CGVS, p. 12). Dit bewust nalaten om zich als werkzoekende in te schrijven bevestigt opnieuw dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland. De verklaring van uw advocaat in het verzoekschrift gericht aan de RvV dd. 24.12.2018 als zou u het op het CGVS niet hebben gehad over een organisatie die mensen helpt om werk te vinden doch over een organisatie die verzoekers helpt om een werkvergunning te krijgen (verzoekschrift dd. 24.12.2018, p. 11), is een loutere post factum verklaring die niet weet te overtuigen.

In verband met de psychologische problemen van uw zoon R. die hij sinds de oorlog in Syrië heeft - hij bedplast en heeft nachtmerries (CGVS, p. 9 & 10) -, moet worden opgemerkt dat u stelt dat jullie hieromtrent één keer in Griekenland werden geïnterviewd, dat men u zei te wachten op een afspraak maar dat u er niet meer kon wachten en Griekenland heeft verlaten (CGVS, p. 9). Ook uw echtgenote stelt dat ze na een gesprek met een psycholoog te horen kreeg dat ze haar zouden contacteren (CGVS 18/14102/B, p. 9). Nadien hebben jullie zich nog slechts één keer geïnformeerd hieromtrent, waarna jullie opnieuw gezegd werd om te wachten, aldus uw echtgenote (CGVS 18/14102/B, p. 10). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd of andere mensen in het opvangcentrum ook zo lang moesten wachten op een medische behandeling, stelt ze dat het afhangt van het soort ziekte, dat een erg zieke persoon een behandeling krijgt, maar iemand met problemen zoals jullie zoon, niet (CGVS echtgenote, p. 10). Daarenboven verklaart uw echtgenote dat het opvangcentrum vond dat jullie zoon een psycholoog nodig had terwijl jullie er niet naar gevraagd hadden (CGVS echtgenote, p. 9 & 10). Uit de door u neergelegde brief van het Griekse Rode Kruis dd. 21 maart 2017 blijkt tevens dat uw zoon door een arts werd doorverwezen en dat die arts vroeg om luiers te voorzien voor Rachid (document 4). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie wel degelijk toegang hadden tot de medische zorg in Griekenland en dat uw zoon Rachid er medische basisverzorging heeft ontvangen in 2017.

Wat betreft de door u neergelegde kopie van enkele pagina's van het AIDA Country Report Greece dd. 2018 dat handelt over de verschillende statussen en hun gevolgen, gezinshereniging, reisdocumenten, huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs, sociaal welzijn en de gezondheidszorg in Griekenland, moet worden opgemerkt dat het CGVS er zich van bewust is dat dergelijke algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie van personen met internationale bescherming in Griekenland een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek doch dat vooralsnog niet wordt aangetoond dat deze informatie an sich zou volstaan om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend niet langer effectief of toereikend zou zijn. Uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen in Griekenland zijn van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de bescherming die u in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Echter, dit heeft u nagelaten. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat dus niet om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Bovendien wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Griekenland daadwerkelijk een gegronde vrees koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland.

In verband met uw verklaring dat de schoolbus van uw zoon Rachid gedurende een half uur werd tegengehouden door gemaskerde mensen waarna Rachid niet meer naar school durfde te gaan (CGVS, p. 7), moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat die gemaskerde personen niets anders hebben ondernomen dan het tegenhouden van de bus. U geeft aan dat de bus doorgelaten werd nadat de politie er aankwam en dat een dergelijke gebeurtenis nadien niet meer is voorgevallen. Na dit incident hervatten sommige kinderen hun studies op die school, maar andere kinderen, zoals uw zoon Rachid, durfden niet langer naar die school te gaan. Jullie hebben deze situatie aangekaart bij de school. U stelt dat school een oplossing beloofde maar niets heeft gedaan. Wanneer hierover wordt doorgevraagd, verklaart u enkel dat de school u niet meer heeft gebeld en dat u niet meer bij hen bent langsgesgaan (CGVS, p. 7-8). Dat de school niets zou hebben ondernomen is dan ook een blote bewering.

Bovendien hebben noch u noch andere ouders klacht bij de politie ingediend naar aanleiding van dit incident (CGVS, p. 8). Ook uw echtgenote stelt dat jullie nergens klacht hebben ingediend en voegt hieraan toe dat jullie dit niet gedaan hebben omdat jullie sowieso van plan waren om Griekenland te verlaten (CGVS echtgenote, p. 7). Er moet dan ook worden opgemerkt dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat u zich niet kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten in Griekenland.

In verband met uw verklaring dat uw zoon Rachid na dit incident niet meer naar school durfde (CGVS, p. 7), moet worden opgemerkt dat indien jullie dat hadden gewild, jullie de mogelijkheid hadden om uw zoon in te schrijven in een andere school.

Dit blijkt uit de verklaringen van u en uw echtgenote wanneer gevraagd wordt of Rachid naar een andere school kan gaan indien jullie zich elders in Griekenland zouden vestigen. In uw antwoord op deze vraag verwijst u louter naar jullie precare financiële situatie in Griekenland (CGVS, p. 9). Ook uw vrouw verwijst naar de financiële gevolgen wanneer gevraagd wordt of Rachid naar een andere school kan gaan. Meer bepaald antwoordt ze dat ze zelf de kosten zou moeten dragen wanneer ze haar zoon op een andere school zou inschrijven en dat ze dan het kamp zou moeten verlaten en geen uitkering meer zou krijgen (CGVS echtgenote, p. 8). Dit zijn evenwel louter socio-economische redenen. Bijgevolg blijkt uit jullie verklaringen dat er in Griekenland wel degelijk alternatieve scholen voorhanden zijn voor uw zoon.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling en beslissing niet wijzigen. Uw militair boekje en de kopie van uw rijbewijs bevatten louter informatie omtrent uw identiteit die momenteel niet ter discussie staat. De twee ontvangstbewijzen van ingehouden documenten in Zweden op naam van u en uw echtgenote dd. 8 februari 2018 bevestigen enkel dat een paspoort, twee identiteitskaarten en een familieboekje van u en uw man werden ingehouden door de Zweedse autoriteiten.

Het attest dd. 16 oktober 2018 van de psycholoog L. over uw zoon R. verwijst louter naar de psychische problemen waarmee uw zoon kampt ten gevolge van jullie reisweg. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat jullie ook in Griekenland al waren doorverwezen naar een psycholoog die beloofde nadien contact met jullie te zullen opnemen. Op het moment van jullie vertrek uit Griekenland was dat evenwel nog niet gebeurd. Uw echtgenote is nog één keer gaan vragen wanneer uw zoon op consultatie kon, maar ze kreeg toen te horen dat ze geduld moest hebben of op eigen kosten een psycholoog kon contacteren (CGVS echtgenote, p. 8-10). Op basis hiervan moet dan ook besloten worden dat de toegang tot psychische begeleiding beschikbaar is voor uw gezin in Griekenland. Het Belgisch psychologisch attest op naam van uw zoon R. dd. 08.07.2019 toont louter aan dat uw zoon R. in België aanwezig was op alle voorziene behandelingen. De twee brieven van een Belgische dokter dd. 29 augustus 2018 in verband met consultaties van u in een ziekenhuis tonen enkel aan dat u op de betreffende data in België doktersconsultaties had gepland. De kopieën van Belgische

medische attesten dd. 05.07.2018, 27.07.2018, 01.08.2018, 03.08.2018, 13.08.2018, 05.09.2018 en 17.09.2018 op uw naam bevatten enkel informatie over enkele medische onderzoeken die in België werden uitgevoerd omtrent uw buikpijn, uw oorpijn en uw testikels. De kopie van een Belgisch medisch attest dd. 15.10.2019 op naam van uw echtgenote toont louter aan dat uw echtgenote zwanger is en bevat informatie over haar medische consultaties in het verleden en in de toekomst.

De Belgische schooldocumenten in verband met de kinderen R., M., F. en R. bevatten enkel informatie over hoe uw kinderen het hier doen op school en de geuite wens van enkele leerkrachten om u en uw familie in België te laten verblijven.

De kopie van twee e-mails van het CGVS naar uw advocaat dd. 27.12.2019 toont enkel aan dat het CGVS op 27 december 2019 twee e-mails met bijlagen naar uw advocaat heeft gestuurd.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Griekenland te begeven en er zich toegang te verschaffen. Uit uw verklaringen en de informatie in het administratief dossier blijkt dienaangaande dat u in juli 2017 de vluchtelingenstatus kreeg in Griekenland en dat u toen een verblijfsvergunning van drie jaar hebt gekregen (CGVS, p. 5 & 19). Dat u na uw aankomst in België uw Griekse verblijfsdocumenten zelf heeft weggegooid (CGVS, p. 12-13), wijzigt niets aan de u verleende vluchtelingenstatus in Griekenland en het daaraan gekoppelde verblijfsrecht.

Onverminderd het voorgaande kunt u een aanvraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt het door verzoekster in de zaak 242 091 ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. Ze luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Arabische soennitische vrouw te zijn. U bent op 10 februari 1985 geboren en afkomstig van Til Rifaat, gelegen in de provincie Aleppo. Na uw huwelijk met H. A. (...) ging u bij uw man in het dorp Omhoush, eveneens gelegen in de provincie Aleppo, wonen. Samen kregen jullie drie zonen, R., M. en A., en twee dochters, F. en R..

Nadat uw zoontje A. eind 2015 was gestorven bij een raketaanval verliet u samen met uw gezin het dorp Omhoush en ging u naar het dorp Tal Rifaat. Begin 2016 verlieten jullie Syrië en gingen naar Turkije. In maart 2016 kwamen jullie in Griekenland aan en op 6 juli 2016 dienden u en uw echtgenoot er een verzoek om internationale bescherming in. In 2017 kregen jullie in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend en verkregen jullie een verblijfsvergunning voor drie jaar. Jullie opvangcentrum was er vuil, u voelde zich onveilig in het kamp, er was geen werk en de scholen waren er niet zo goed. Wanneer uw zoon R. op een dag met de bus onderweg was van school naar het opvangkamp, werd de bus tegengehouden door gemaskerde mensen. Na een half uur kon de bus dan toch verderrijden. Sindsdien durfde uw zoon R. niet meer naar school in Griekenland en zijn zijn psychische problemen erger geworden. Hij is in zichzelf gekeerd en u heeft het gevoel dat hij agressief is tegenover zijn broer. R., die inmiddels 12 jaar is, heeft nachtmerries en plast nog steeds in bed. Na zeven maanden in Griekenland te hebben verbleven, verliet u samen met uw echtgenoot en uw vier kinderen Griekenland en ging u naar Zweden. Van de Zweedse autoriteiten kreeg u het bevel om terug te keren naar Griekenland. Na twee maanden in Zweden te hebben verbleven, reisden u en uw gezin door naar België waar uw echtgenoot en u op 16 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U legt volgende documenten neer: het militair boekje van uw man, een kopie van het rijbewijs van uw man, een kopie van een attest van een Belgische psycholoog in verband met uw zoon R. dd. 16 oktober 2018, de brief van het Griekse Rode Kruis dd. 21 maart 2017, twee ontvangstbewijzen van ingehouden documenten in Zweden op naam van u en uw echtgenoot dd. 8 februari 2018 en twee brieven van een Belgische dokter dd. 29 augustus 2018 in verband met consultaties van uw man in een ziekenhuis.

Uw paspoort en uw verblijfsvergunning die u van de Griekse overheid had gekregen nadat u er werd erkend als vluchteling heeft u bij uw aankomst in België weggegooid.

Op 11 december 2018 besloot het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek en dat van uw echtgenoot omdat aan jullie in Griekenland de vluchtelingenstatus werden toegekend.

Tegen deze beslissing diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 28 november 2019 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS omdat u tijdens de beroepstermijn in de onmogelijkheid was om het administratief dossier te raadplegen in functie van het opstellen van het beroep tegen de beslissing van het CGVS. Meer bepaald had uw advocaat op 18 december 2018 een e-mail gestuurd naar het CGVS met de vraag om het administratief dossier over te maken. Echter, pas op 27 december 2018 – dit was na het verstrijken van de beroepstermijn – werden haar de gevraagde stukken toegestuurd.

In het kader van de beroepsprocedure van de RvV heeft u nog volgende documenten neergelegd: een kopie van twee e-mails van het CGVS naar uw advocaat dd. 27.12.2019 ; een kopie van enkele pagina's van het AIDA Country Report Greece dd. 2018 ; een kopie van een Belgisch medisch attest dd. 15.10.2019 op uw naam ; kopieën van Belgische medische attesten dd. 05.07.2018, 27.07.2018, 01.08.2018, 03.08.2018, 13.08.2018, 05.09.2018 en 17.09.2018 op naam van uw echtgenoot, een Belgisch psychologisch attest op naam van uw zoon R. dd. 08.07.2019 en Belgische schooldocumenten in verband met de kinderen R., M., F. en R..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Op basis van uw verklaringen en de documenten in uw administratieve dossier blijkt dat u in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend. Uzelf verklaart dat u in 2017 een verblijfsvergunning kreeg in Griekenland die drie jaar geldig was (CGVS, p. 5 & 6). Uw echtgenoot verklaart dat hij in juli 2017 een verblijfsvergunning kreeg in Griekenland die drie jaar geldig was, met name tot 2020 (CGVS 18/14102, p. 5 & 19). Dit wordt bevestigd door een document van de Griekse Dublin Unit waarin staat dat u en uw familieleden in Griekenland erkend werden als vluchteling op 9 juni 2017. U kreeg er een verblijfsvergunning die geldig is tot 10 juli 2020.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in de eerste plaats uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. Zo verklaart u dat het opvangcentrum onaangenaam en vuil was en dat u zich er onveilig voelde (CGVS, p. 6 & 11). Zo durfde u uw kinderen nooit alleen te laten in het kamp (CGVS, p. 11). Ook haalt u aan dat er geen werk was (CGVS, p. 5).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de

Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In verband met de slechte levensomstandigheden in het opvangcentrum, moet worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat u in Griekenland niet heeft gezocht naar andere huisvesting (CGVS, p. 5 ; CGVS 18/14102, p. 6). Deze verklaring is des te zwaarderzamer gezien u er werd gezegd dat u na het verkrijgen van jullie verblijfsvergunning nog zes maanden de tijd hadden om het opvangcentrum te verlaten en jullie naar eigen zeggen zes à zeven maanden na het verkrijgen van jullie verblijfsvergunning Griekenland hebben verlaten (CGVS, p. 5 ; CGVS 18/14102, p. 6). Bijgevolg bleven jullie in het opvangcentrum tot wanneer jullie dit effectief dienden te verlaten en reisden jullie vervolgens door naar Zweden, zonder een poging te ondernemen om andere huisvesting in Griekenland te vinden. Dit gebrek aan initiatief om op zoek te gaan naar huisvesting, doet uitschijnen dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland.

Een verdere bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in de verklaringen van u en uw echtgenote dat jullie Griekenland hebben verlaten van zodra jullie jullie paspoorten er hadden ontvangen (CGVS, p. 5 ; CGVS 18/14102, p. 5).

Betreffende uw verklaring dat er in Griekenland geen werk is (CGVS, p. 5), moet worden opgemerkt dat u stelt dat u niets kunt doen, dat uw man heeft geprobeerd om er werk te vinden, maar dat hij de taal niet spreekt (CGVS, p. 11). Het spreken van de landstaal als voorwaarde om een job uit te oefenen is in veel gevallen een redelijke eis teneinde de veiligheid op de werkvloer te kunnen garanderen. Bovendien verklaart uw man dat men zich bij een instantie kon inschrijven die werk voor mensen zoekt (CGVS 18/14102, p. 12). Uw echtgenoot heeft van het bestaan van deze dienst vernomen toen hij zijn verblijfsvergunning had gekregen (CGVS 18/14102, p. 12). Echter, in de zeven maanden dat uw echtgenoot in Griekenland verbleef na het verkrijgen van uw verblijfsvergunning heeft hij zich niet bij deze dienst ingeschreven omdat hij niet meer in Griekenland wou blijven (CGVS 18/14102, p. 12). Dit bewust nalaten om zich als werkzoekende in te schrijven in hoofde van uw echtgenoot bevestigt opnieuw dat jullie geen moeite hebben willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland. De verklaring van uw advocaat in het verzoekschrift gericht aan de RvV dd. 24.12.2018 als zou uw echtgenoot het op het CGVS niet hebben gehad over een organisatie die mensen helpt om werk te vinden doch over een organisatie die verzoekers helpt om een werkvergunning te krijgen (verzoekschrift dd. 24.12.2018, p. 11), is een loutere post factum verklaring die niet weet te overtuigen.

In verband met de psychologische problemen van uw zoon R. die hij sinds de oorlog in Syrië heeft - hij bedplast en heeft nachtmerries (CGVS, p. 7 & 8) -, moet worden opgemerkt dat u stelt dat u er één keer naar een psycholoog gegaan bent in verband met uw zoon en dat u toen te horen kreeg dat men jullie zou contacteren (CGVS, p. 9). Nadien hebben jullie zich nog slechts één keer geïnformeerd hieromtrent, waarna jullie opnieuw gezegd werd om te wachten (CGVS, p. 10). Wanneer u wordt gevraagd of andere mensen in het opvangcentrum ook zo lang moesten wachten op een medische behandeling, stelt u dat het afhangt van het soort ziekte, dat een erg zieke persoon een behandeling krijgt, maar iemand met problemen zoals jullie zoon, niet (CGVS, p. 10). Daarenboven verklaart u dat het opvangcentrum vond dat jullie zoon een psycholoog nodig had terwijl jullie er niet naar gevraagd hadden (CGVS, p. 9 & 10). Uit de door u neergelegde brief van het Griekse Rode Kruis dd. 21 maart 2017 blijkt tevens dat uw zoon door een arts werd doorverwezen en dat die arts vroeg om luiers te voorzien voor R. (document 4). In dit verband moet ook nog worden verwezen naar de verklaring van uw echtgenoot dat men jullie zei te wachten op een afspraak maar dat jullie daar niet meer op konden wachten en Griekenland hebben verlaten (CGVS echtgenoot, p. 9).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie wel degelijk toegang hadden tot de medische zorg in Griekenland en dat uw zoon er medische basisverzorging heeft ontvangen in 2017.

Betreffende uw verklaring dat u in Griekenland een gynaecoloog had gevraagd, waarna ze u zeiden dat ze u zouden contacteren doch dat ze u maandenlang niet hebben gecontacteerd waardoor u nu zou moeten worden geopereerd (CGVS, p. 8), dient te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar bewijs hiervan neerlegt. Ook uw verklaring dat jullie in het centrum eens geen pijnstillers kregen wanneer jullie daarom vroegen is geenszins van dien aard om te besluiten dat u of uw familie geen toegang had tot medische zorgen in Griekenland (CGVS, p. 8).

Wat betreft de door u neergelegde kopie van enkele pagina's van het AIDA Country Report Greece dd. 2018 dat handelt over de verschillende statussen en hun gevolgen, gezinshereniging, reisdocumenten, huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs, sociaal welzijn en de gezondheidszorg in Griekenland, moet worden opgemerkt dat het CGVS er zich van bewust is dat dergelijke algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie van personen met internationale bescherming in Griekenland een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek doch dat vooralsnog niet wordt aangetoond dat deze informatie an sich zou volstaan om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend niet langer effectief of toereikend zou zijn. Uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen in Griekenland zijn van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de bescherming die u in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Echter, dit heeft u nagelaten. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat dus niet om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Bovendien wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Griekenland daadwerkelijk een gegronde vrees koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland.

In verband met uw verklaring dat de schoolbus van uw zoon R. gedurende een half uur werd tegengehouden door gemaskerde mensen waarna R. niet meer naar school durfde te gaan (CGVS, p. 7), moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat die gemaskerde mannen niets anders hebben ondernomen dan het tegenhouden van de bus. Uw echtgenoot geeft aan dat de bus werd doorgelaten nadat de politie er aankwam en dat een dergelijke gebeurtenis nadien niet meer is voorgevallen. Na dit incident hervatten sommige kinderen hun studies op die school, maar andere kinderen, zoals uw zoon R., durfden niet langer naar die school te gaan. Verschillende ouders hebben deze situatie aangekaart bij de school. Uw echtgenoot stelt dat school een oplossing beloofde maar niets heeft gedaan. Wanneer hierover wordt doorgevraagd, verklaart hij evenwel enkel dat de school hem niet meer heeft gebeld en dat hij zelf niet meer bij hen is langsgegaan (CGVS 18/14102, p. 7-8). Dat de school niets zou hebben ondernomen is dan ook een blote bewering.

Bovendien hebben noch jullie noch andere ouders klacht bij de politie ingediend naar aanleiding van dit incident (CGVS 18/14102, p. 8). U verklaart nergens een klacht te hebben ingediend omdat jullie sowieso van plan waren om Griekenland te verlaten (CGVS, p. 7). Er moet dan ook worden opgemerkt dat uit de verklaringen van u en uw echtgenoot geenszins blijkt dat u zich niet kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten in Griekenland.

In verband met uw verklaring dat uw zoon R. na dit incident niet meer naar school durfde (CGVS, p. 6), moet worden opgemerkt dat indien jullie dat hadden gewild, jullie de mogelijkheid hadden om uw zoon in te schrijven in een andere school. Dit blijkt uit de verklaringen van u en uw echtgenoot wanneer gevraagd wordt of R. naar een andere school kan gaan indien jullie zich elders in Griekenland zouden vestigen. In zijn antwoord op deze vraag verwijst uw man louter naar jullie precaire financiële situatie in Griekenland (CGVS 18/14102, p. 9). Ook u verwijst naar de financiële gevolgen wanneer gevraagd wordt of R. naar een andere school kan gaan. Meer bepaald antwoordt u dat u zelf de kosten zou moeten dragen wanneer u uw zoon op een andere school zou inschrijven en u dan het kamp zou moeten verlaten en geen uitkering meer zou krijgen (CGVS, p. 8). Dit zijn evenwel louter socio-economische redenen. Bijgevolg blijkt uit jullie verklaringen dat er in Griekenland wel degelijk alternatieve scholen voorhanden zijn voor uw zoon.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en

uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling en beslissing niet wijzigen. Het militair boekje van uw echtgenoot en de kopie van het rijbewijs van uw echtgenoot bevatten louter informatie omtrent de identiteit van uw man die momenteel niet ter discussie staat. De twee ontvangstbewijzen van ingehouden documenten in Zweden op naam van u en uw echtgenoot dd. 8 februari 2018 bevestigen enkel dat een paspoort, twee identiteitskaarten en een familieboekje van u en uw man werden ingehouden door de Zweedse autoriteiten.

Het attest dd. 16 oktober 2018 van de psycholoog L. over uw zoon R. verwijst louter naar de psychische problemen waarmee uw zoon kampt ten gevolge van jullie reisweg. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie ook in Griekenland al waren doorverwezen naar een psycholoog die beloofde nadien contact met jullie te zullen opnemen. Op het moment van jullie vertrek uit Griekenland was dat evenwel nog niet gebeurd. U bent nog één keer gaan vragen wanneer uw zoon op consultatie kon, maar kreeg toen te horen dat u geduld moest hebben of op eigen kosten een psycholoog kon contacteren (CGVS, p. 8-10). Op basis hiervan moet dan ook besloten worden dat de toegang tot psychische begeleiding beschikbaar is voor uw gezin in Griekenland. Het Belgisch psychologisch attest op naam van uw zoon R. dd. 08.07.2019 toont louter aan dat uw zoon R. in België aanwezig was op alle voorziene behandelingen. De twee brieven van een Belgische dokter dd. 29 augustus 2018 in verband met consultaties van uw echtgenoot in een ziekenhuis tonen enkel aan dat uw echtgenoot op de betreffende data in België doktersconsultaties had gepland. De kopieën van Belgische medische attesten dd. 05.07.2018, 27.07.2018, 01.08.2018, 03.08.2018, 13.08.2018, 05.09.2018 en 17.09.2018 op naam van uw echtgenoot bevatten enkel informatie over enkele medische onderzoeken die in België werden uitgevoerd omtrent zijn buikpijn, zijn oorpijn en zijn testikels. De kopie van een Belgisch medisch attest dd. 15.10.2019 op uw naam toont louter aan dat u zwanger bent en bevat informatie over uw medische consultaties in het verleden en in de toekomst.

De Belgische schooldocumenten in verband met de kinderen R., M., F. en R. bevatten enkel informatie over hoe uw kinderen het hier doen op school en de geuite wens van enkele leerkrachten om u en uw familie in België te laten verblijven.

De kopie van twee e-mails van het CGVS naar uw advocaat dd. 27.12.2019 toont enkel aan dat het CGVS op 27 december 2019 twee e-mails met bijlagen naar uw advocaat heeft gestuurd.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Griekenland te begeven en er zich toegang te verschaffen. Uit uw verklaringen en de informatie in het administratief dossier blijkt dienaangaande dat u in juli 2017 de vluchtelingenstatus kreeg in Griekenland en dat u toen een verblijfsvergunning van drie jaar hebt gekregen (CGVS, p. 5 & 19). Dat u na uw aankomst in België uw Griekse verblijfsdocumenten zelf heeft weggegooid (CGVS, p. 12-13), wijzigt niets aan de u verleende vluchtelingenstatus in Griekenland en het daaraan gekoppelde verblijfsrecht.

Onverminderd het voorgaande kunt u een aanvraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de verknochtheid

De beslissingen genomen in hoofde van beide verzoekende partijen zijn quasi identiek, net zoals het door hen aangevoerde middel. De Raad acht het, in het kader van een goede rechtsbedeling, aangewezen om de zaken samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het enig middel, zoals uiteengezet in de beide verzoekschriften, is onder meer afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoekers geven een uitvoerige uiteenzetting aangaande de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen en halen daarbij ook de samenwerkingsplicht uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet aan. Zij verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. en leiden daaruit af dat in situaties waarin aan de betrokkene reeds in een andere lidstaat internationale bescherming werd toegekend, zoals dat in casu het geval is, moet worden nagegaan wat de levensomstandigheden zijn voor personen die het vluchtelingenstatuut genieten in die lidstaat, rekening houdende met de algemene situatie voor deze groep van personen in dit land en met de persoonlijke situatie van verzoekers, teneinde het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te kunnen nagaan. Conform het arrest Ibrahim, zo stellen verzoekers, moeten de asielinstanties zich hierbij baseren op objectieve betrouwbare, precieze en geactualiseerde elementen. De verwerende partij is op dit vlak in gebreke gebleven. Ook wat betreft de beoordeling van verzoekers' concrete situatie is dat het geval. Verzoekers stellen onder meer het volgende:

"Om te oordelen over het niveau van hardheid van de levensomstandigheden moet er rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn familie. Verzoeker en zijn echtgenote hebben vier kinderen, geboren in 2006, 2012 en een tweeling in 2013.

De jonge leeftijd en de minderjarigheid van de kinderen van verzoeker si een bijkomend element van kwetsbaarheid. Het blijkt niet dat het CG VS deze jonge leeftijd in rekening heeft gehouden bij zijn beoordeling.

Daarenboven heeft het oudste kind van verzoeker ernstige psychologische problemen, ten gevolge van wat hij meemaakte in Syrië, van de reis en van de levensomstandigheden in Griekenland.

Deze medische en psychologische noden worden gestaafd door de neergelegde stukken.

Ook deze specifieke kwetsbaarheid werd niet in rekening genomen.

Dit blijkt heel duidelijk uit de, voor verzoeker en zijn familie cynische, motivering rond de toegang tot medische zorg voor zijn kind. Men kan niet ernstig stellen dat het ter beschikking stellen van luiers voor een 12-jarig kind die aan zware psychologische problemen leidt een aangepaste toegang tot medische zorg is. Zeker wanneer de ouders als meer dan één jaar wachten op het ontmoeten van een psycholoog voor dit kind.

Het louter feit dat er geen enkele psychologische ondersteuning of opvolging mogelijk was in Griekenland, zijnde het voor of na het bekomen van het statuut is een aanwijzing dat verzoeker en zijn familie geconfronteerd werd met wat blijkt uit de algemene informatie, namens dat er voor personen die van de internationale bescherming in de praktijk geen effectieve toegang is tot de medische zorg.

Dit is des te meer problematisch nu ook blijkt dat verzoeker zelf belangrijke medische noden heeft en dat hij onderworpen wordt in België aan een nauwe medische opvolging voor zijn verschillende gezondheidsproblemen, die bijgevolg aangetoond zijn.

In dit verband moet er ook rekening worden gehouden met het feit dat verzoekers echtgenoot zwanger is, wat ook een bijzonder element van kwetsbaarheid is. De aanwezigheid in de toekomst van een heel jong kind en peuter is nog een bijkomend element die de kwetsbaarheid van de familie aantoon. Het CGVS blijkt helemaal geen rekening te hebben gehouden met dit aspect van de situatie van verzoeker en zijn familie."

Naast het uittreksel van het AIDA-rapport update 2018 dat reeds in het kader van de procedure voor de Commissaris-generaal ter kennis werd gebracht van de verwerende partij, voegen verzoekers ook nog de volgende informatie bij hun verzoekschrift en citeren zij hier overvloedig uit:

- *AIDA Country Report: Greece – 2017, update 2019;*
- *REFUGEE SUPPORT AEGEAN/PRO ASYL, Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece. Rights and effective protection exist only on paper: the precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 23 juni 2017,*
- *REFUGEE SUPPORT AEGEAN/PRO ASYL, Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece - update, 30 augustus 2018,*
- *REFUGEE SUPPORT AEGEAN/PRO ASYL, Returned recognized refugees face a dead-end in Greece, a case study, 9 januari 2019*
- *European Database Asylum Law, Germany – Administrative Court Magdeburg, 13 July 2016.*

Samengevat betogen verzoekers dat uit deze informatie blijkt dat de actuele levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, alarmerend zijn en dat de toegang tot de basisrechten, zoals huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt, toegang tot medische zorgen en tot sociale bijstand in theorie bestaan, doch in de praktijk ernstig worden belemmerd en dat het dit perspectief is waarmee rekening moet worden gehouden.

3.2. De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3.3.1. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (verder: de Procedurerichtlijn).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (verder genoemd: het arrest Ibrahim) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering gebracht dat *“dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”*

Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die de vluchtelingenstatus genieten in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan hun status een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat hun levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Toch, zo stelt het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en

afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (punt 89).

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de verwerende partij haar beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op elementen die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

3.3.3. Het gezin van verzoekers heeft vijf kinderen, van wie een in Syrië is overleden tengevolge van de oorlog aldaar. Verzoekster is zwanger en zou, volgens het medisch attest dat werd bijgebracht, moeten bevallen op 17 mei 2020.

Het wordt niet betwist dat aan verzoekers in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend.

In het kader van de aanvraagprocedure brachten zij een uittreksel bij uit het *Country Report Greece*, van de ASYLUM INFORMATION DATABASE (hierna: het AIDA-rapport), update 2018. In dit rapport wordt onder andere een hoofdstuk gewijd aan de toegang tot gezondheidszorgen voor personen die een internationale beschermingsstatus hebben. Er wordt gesteld dat de toegang door de wet is voorzien, maar dat dit in de praktijk wordt belemmerd door aanzienlijke tekorten op het vlak van middelen en capaciteit en door administratieve obstakels anderzijds.

Over deze informatie heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

“Wat betreft de door u neergelegde kopie van enkele pagina's van het AIDA Country Report Greece dd. 2018 dat handelt over de verschillende statussen en hun gevolgen, gezinshereniging, reisdocumenten, huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs, sociaal welzijn en de gezondheidszorg in Griekenland, moet worden opgemerkt dat het CGVS er zich van bewust is dat dergelijke algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie van personen met internationale bescherming in Griekenland een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek doch dat vooralsnog niet wordt aangetoond dat deze informatie an sich zou volstaan om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend niet langer effectief of toereikend zou zijn. Uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen in Griekenland zijn van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de bescherming die u in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Echter, dit heeft u nagelaten. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat dus niet om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat het oudste zoontje in het gezin, R, geboren in 2006, psychische problemen heeft, voor dewelke hij in België wordt opgevolgd. Zij is evenwel van oordeel dat verzoekers toegang hadden tot de medische zorg en dat R. er medische basisverzorging heeft ontvangen. In het bijzonder werd hierover als volgt gemotiveerd :

“In verband met de psychologische problemen van uw zoon R. die hij sinds de oorlog in Syrië heeft - hij bedplast en heeft nachtmerries (CGVS, p. 9 & 10) -, moet worden opgemerkt dat u stelt dat jullie hieromtrent één keer in Griekenland werden geïnterviewd, dat men u zei te wachten op een afspraak maar dat u er niet meer kon wachten en Griekenland heeft verlaten (CGVS, p. 9). Ook uw echtgenote stelt dat ze na een gesprek met een psycholoog te horen kreeg dat ze haar zouden contacteren (CGVS 18/14102/B, p. 9). Nadien hebben jullie zich nog slechts één keer geïnformeerd hieromtrent, waarna jullie opnieuw gezegd werd om te wachten, aldus uw echtgenote (CGVS 18/14102/B, p. 10). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd of andere mensen in het opvangcentrum ook zo lang moesten wachten op een medische behandeling, stelt ze dat het afhangt van het soort ziekte, dat een erg zieke persoon een behandeling krijgt, maar iemand met problemen zoals jullie zoon, niet (CGVS echtgenote, p. 10). Daarenboven verklaart uw echtgenote dat het opvangcentrum vond dat jullie zoon een psycholoog nodig had terwijl jullie er niet naar gevraagd hadden (CGVS echtgenote, p. 9 & 10). Uit de door u neergelegde brief van het Griekse Rode Kruis dd. 21 maart 2017

blijkt tevens dat uw zoon door een arts werd doorverwezen en dat die arts vroeg om luiers te voorzien voor Rachid (document 4). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie wel degelijk toegang hadden tot de medische zorg in Griekenland en dat uw zoon R. er medische basisverzorging heeft ontvangen in 2017."

En

"Het attest dd. 16 oktober 2018 van de psycholoog L. over uw zoon R. verwijst louter naar de psychische problemen waarmee uw zoon kampt ten gevolge van jullie reisweg. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat jullie ook in Griekenland al waren doorverwezen naar een psycholoog die beloofde nadien contact met jullie te zullen opnemen. Op het moment van jullie vertrek uit Griekenland was dat evenwel nog niet gebeurd. Uw echtgenote is nog één keer gaan vragen wanneer uw zoon op consultatie kon, maar ze kreeg toen te horen dat ze geduld moest hebben of op eigen kosten een psycholoog kon contacteren (CGVS echtgenote, p. 8-10). Op basis hiervan moet dan ook besloten worden dat de toegang tot psychische begeleiding beschikbaar is voor uw gezin in Griekenland. Het Belgisch psychologisch attest op naam van uw zoon R. dd. 08.07.2019 toont louter aan dat uw zoon R. in België aanwezig was op alle voorziene behandelingen."

De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag van verzoekster het volgende blijkt:

Gevraagd sinds wanneer R. psychologische problemen heeft, verklaarde verzoekster dat dat sinds het vertrek uit Syrië zo is en dat hij geen psychologische behandeling in Syrië kreeg. Gevraagd of hij psychologische behandeling kreeg in Griekenland, verklaarde verzoekster dat zij had verteld over het bedplasprobleem van haar zoon, dat zij daarna naar de psychologe in het opvangcentrum werd gestuurd, dat zij er samen met haar zoon naartoe was gegaan maar dat alleen zij, en niet haar zoon, werd geïnterviewd, dat de psychologe daarop had gezegd dat ze hen zouden contacteren, dat ze geen contact meer opnamen, dat verzoekster dan zelf is gaan informeren en dat ze zeiden geduld te hebben en dat haar gesprek met de psycholoog ongeveer één jaar voor hun vertrek uit Griekenland plaatsvond, en nog voor het incident met de schoolbus. Op de uitdrukkelijke vraag van de protection officer om de psychologische toestand van R voor en na het incident met de bus te vergelijken, verklaarde verzoekster: *"Hij is getraumatiseerd van toen we in S waren, u kent de oorlog en de bombardementen. Na onze aankomst in Gr was hij niet verbeterd. Maar na het incident met de bus was hij nog verergerd"*.

Het verslag gaat verder:

"U bent gaan informeren voor psychologische hulp, toen die niet kwam, hoe vaak bent u nog gaan informeren daarvoor? Ik heb niet gevraagd voor een psycholoog (psy). Ik vroeg voor een dokter voor zijn plasproblemen. En ze hebben me doorverwezen naar een psy."

Ze zeiden: we gaan hem verderhelpen, ze deden niets. Hoe vaak bent u nog gaan informeren ? Een keer. Je moet wachten, zeiden ze."

Kregen andere mensen in het oc een medische behandeling of moeten die ook zo lang wachten ? Afhankelijk van het soort ziekte. Als iemand erg ziek is, dan krijgt die een behandeling. Maar zoals het probleem van mijn zoon, niet."(gehoorverslag verzoekster p 8-10)

Uit deze verklaringen, die niet door de verwerende partij in twijfel worden getrokken, blijkt dat de door verzoekster gesignaleerde bedplasproblemen van haar zoon R. en het feit dat hij tijdens zijn slaap roept en schreeuwt door de medewerkers in het kamp werden geïdentificeerd als problemen die noopten tot de interventie van een psycholoog. Het is derhalve niet relevant, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, dat de verzoekende partijen er zelf niet om hadden gevraagd. Het klopt dat een stuk voorligt waaruit blijkt dat de jongen door een arts werd doorverwezen naar het Griekse Rode Kruis met de vraag om luiers te voorzien, maar met haar standpunt dat hieruit blijkt dat hij medische basisverzorging heeft ontvangen, gaat de verwerende partij er volledig aan voorbij dat verzoekers gedurende een jaar vruchteloos hebben gewacht op de noodzakelijke en beloofde psychologische ondersteuning voor hun zoon. De Raad ziet derhalve niet in hoe de verwerende partij uit de persoonlijke ervaringen van verzoekers kon afleiden dat de toegang tot psychologische begeleiding voor hun zoon beschikbaar was in Griekenland.

Het moet worden herhaald dat uit de door verzoekers in het kader van de procedure bijgebrachte informatie reeds was gebleken dat de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk wordt belemmerd om verschillende redenen. Uit niets blijkt dat de verwerende partij daar rekening mee heeft gehouden, niettegenstaande de verklaringen van verzoekers in dezelfde richting wezen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Naast het uittreksel van het AIDA-rapport update 2018 dat reeds in het kader van de procedure voor de Commissaris-generaal ter kennis werd gebracht van de verwerende partij, voegen verzoekers ook nog de volgende informatie bij hun verzoekschrift en citeren zij hier overvloedig uit:

- *AIDA Country Report: Greece – 2017, update 2019;*
- *REFUGEE SUPPORT AEGEAN/PRO ASYL, Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece. Rights and effective protection exist only on paper: the precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 23 juni 2017,*
- *REFUGEE SUPPORT AEGEAN/PRO ASYL, Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece - update, 30 augustus 2018,*
- *REFUGEE SUPPORT AEGEAN/PRO ASYL, Returned recognized refugees face a dead-end in Greece, a case study, 9 januari 2019*
- *European Database Asylum Law, Germany – Administrative Court Magdeburg, 13 july 2016.*

Zowel uit de door verzoekers ten tijde van de aanvraagprocedure voorgebrachte informatie als de actuele informatie die zij bij hun verzoekschrift voegen, blijkt dat, zelfs aangenomen dat ze op zich niet volstaat om vast te stellen dat elke persoon die internationale bescherming kreeg toegekend in Griekenland het risico loopt om in onmenselijke situatie terecht te komen, niet kan worden ontkend dat eruit blijkt dat dergelijke personen zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

Gelet op het voorgaande en het kwetsbaar profiel en de niet betwiste psychologische problematiek van het oudste zoontje van de verzoekende partijen in het bijzonder, dient *in casu* te worden nagegaan in welke mate verzoekende partijen in staat zijn om in Griekenland de nodige (medische) hulp toe te eigenen en (psychologische) opvolging verzekerd te zien voor hun zoontje.

3.4. De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden samengevoegd.

Artikel 2

De beslissingen genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2019 worden vernietigd.

Artikel 3

De zaken wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS